

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1203/2016
21.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Т. из П., чији су пуномоћници С.О. и В.П., адвокати из Б., против тужене З.Б. из П., чији је пуномоћник Б.Ћ., адвокат из П., ради вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2-252/16 од 06.04.2016. године, у седници већа од 21.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2-252/16 од 06.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П2 бр. 305/2015 од 28.12.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се измени пресуда Основног суда у Панчеву П 310/2011 од 21.06.2011. године, да се малолетна ћерка парничних странака повери тужиоцу на самостално вршење права, да се уреди начин одржавања личних односа детета са туженом и да се тужена обавезе да доприноси издржавању детета са 10.000,00 динара месечно. Одбијен је предлог за доношење привремене мере. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2-252/16 од 06.04.2016. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, као и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је преко пуномоћника поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, према члану 407. став 1. ЗПП, а будући да је ревизија дозвољена у смислу члана 208. Породичног закона, нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. Ревизијом се неосновано указује и на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, ранијом правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву П2 бр. 310/11 од 21.06.2011. године разведен је брак парничних странака, малолетна Т.Т. рођена ... године, поверена је туженој на самостално вршење родитељског права, а тужилац је обавезан да на име доприноса за идржавање детета плаћа 5.000,00 динара месечно. Овом пресудом уређен је и начин одржавања личних односа детета са оцем. Тужбом од 22.05.2015. године тужилац је тражио измену раније правноснажне пресуде тако што ће се малолетно дете парничних странака њему поверити на самостално вршење родитељског права, уредити лични односи између детета и мајке и да се тужена обавезе да доприноси издржавању малолетног детета са 10.000,00 динара месечно. Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад од 13.07.2015. године, комуникација међу парничним странкама је веома лоша, али нису уочене озбиљне контраиндикације за прихватање родитељске улоге, с обзиром да су оба родитеља мотивисана за вршење родитељског права. Препоручено је да се обави вештачење од стране дечијег психолога, који би проценио да ли је дете под утицајем и притиском мајке у односу на вршење родитељског права. У налазу и мишљењу клиничког психолога специјалисте дечије психологије и психопатологије од 04.09.2015. године наведено је да је дете емотивно везано за оба родитеља, и да с обзиром на још неразвијене механизме социјалног и моралног просуђивања није у стању да се доследно и децидирано определи са којим родитељем жели да живи. Нема елемената који указују на поремећене односе са било којим од родитеља. С обзиром да оба родитеља поседују задовољавајуће социјалне, емотивне и родитељске капацитете, те да се дете налази у конфликтном емоционалном стању због лоших односа родитеља, све то представља реалну подлогу за вршење притисака на дете, што је резултирало честим променама исказа детета са којим родитељем жели да живи. По оцени овог вештака, ради се о нормалној и очекиваној сугестибилности детета, с обзиром на његов узраст, везаност за оба родитеља и целокупну породичну ситуацију. Исти судски вештак је навео да је, с обзиром на узраст и пол детета, примарни идентификациони објекат мајка, и да је дете веома везано за млађег брата по мајци. Из извештаја основне школе коју похађа малолетна девојчица, дете је добро адаптирано на школску средину, редовну похађа наставу и добро је уклопљена у вршњачку групу. Мајка је у сталном контакту са учитељицом и

редовно се интересује за успех детета. Оца нису упознали и не знају у којој мери је он ангажован у васпитању детета. Према налазу и мишљењу надлежног органа старатељства од 15.10.2015. године, оба родитеља су мотивисана да брину о девојчици, али се стиче утисак да је отац стабилнији и одговорнији по питању школских обавеза детета.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се малолетна ћерка парничних странака њему повери на самостално вршење родитељског права, уз обавезивање тужене да доприноси издржавању детета и уређење начина одржавања личних односа детета са мајком.

У поступку је утврђено да су оба родитеља подобна за вршење родитељског права и мотивисана да самостално брину о малолетној ћерки. Међутим, узимајући у обзир целокупну породичну ситуацију и веома лоше односе између парничних странака, узраст малолетне девојчице, њену везаност за млађег брата по мајци и то што јој је примарни идентификациони објект мајка, што све произилази из налаза надлежних Центара за социјални рад, а нарочито из налаза и мишљења специјалисте дечије психологије и психопатологије, правилно је у нижестепеним пресудама оцењено да је у најбољем интересу детета да буде поверено мајци на самостално вршење родитељског права. У пресудама је оцењено то што је девојчица пред органом старатељства више пута мењала исказ са ким од родитеља жели да живи, што према налазу вештака представља нормалну и очекивану сугестибилност детета, с обзиром на њену везаност за оба родитеља, који су у међусобном конфликту, и жељу детета да се не стави на страну ни једног од родитеља, као и да одржи замишљену компактност породице. С обзиром на наведено, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право, чл. 77. став 3. и 266. став 1. Породичног закона, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да суд није водио рачуна о најбољем интересу детета када је одбио тужбени захтев тужиоца за самостално вршење родитељског права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**